

Nr 242.

Av herr **Dahl, Georg**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 1 juni 1923 (nr 140) angående tillverkning och beskattning av maltdrycker, m. m.

I proposition nr 36 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 1 juni 1923 angående tillverkning och beskattning av maltdrycker.

De sålunda föreslagna ändringarna i tillverkningsförordningen för maltdrycker avse att möjliggöra tillverkning av ett maltstarkare svagdricka, benämnt maltdricka, vilken dryck skulle få inbryggas med en stamvört av samma styrka som den för maltdrycker klass II föreskrivna, men vars alkoholhalt icke skulle få överskrida den för maltdrycker av klass I angivna gränsen. Denna nya dryck skulle hänföras till klass I och få säljas under de friare former, som gälla för drycker av denna klass, samt vara skattefri. Det är avsett, att drycken skulle få tillverkas såväl i skattepliktiga som skattefria bryggerier och efter särskilt tillstånd av kontrollstyrelsen.

För tillverkningen av det vanliga svagdrickat gälla f. n. olika regler för de skattepliktiga och de skattefria bryggerierna, i det de förra endast få använda malt och under vissa villkor sockerkulör, medan de senare äro berättigade använda vilka råvaror som helst, sålunda även socker, sirup och dylikt. Denna rätt för svagdricksbryggerierna att använda tillsatsmedel, särskilt socker, för svaga maltdrycker, som av fiskaliska skäl förvägrats de skattepliktiga bryggerierna, har redan för de svagt inbryggda maltdryckerna (svagdricka) visat sig medföra olägenheter, i det att såväl extrakt- som alkoholhalten överskridits och åtal mången gång blivit följd. Angivna olägenheter skulle givetvis ännu mera framträda vid tillverkning av det nu föreslagna maltdrickat, om tillsättande av socker medgäves. Maltdricka skall till sin natur vara alkoholfattigt och extrakthaltigt och dess sammansättning sådan, att ringa fara för alkoholhaltens ökning föreligger genom efterjäsning, sedan varan lämnat bryggeriet. Detta torde tekniskt nås genom att maltet förarbetas på så sätt, att största möjliga mängd ojäsbara eller svårt förjäsbara ämnen bildas, vilka ämnen ingå såsom huvudbeståndsdel i öleextrakten. Även utan särskilda åtgärder erbjuder användningen av enbart malt i detta hänseende den fördelen, att samtidigt som viss mängd maltsocker bildas, därjämte en avsevärd del av äggviteämnen och dextriner uppkommer och utgör den ursprungliga extraktens ojäsbara närande

beståndsdel. Skulle nu i stället för någon del av maltet socker användas, motverkar detta direkt tillverkningens syfte genom att den slutliga ölextrakten skulle komma att innehålla mindre kvantitet ojäsbar extrakt men större kvantitet lättförjäsbart socker, vilket vid medveten eller ofrivillig efterjäsning i flaskorna skulle resultera i avsevärt högre alkoholhalt än den för en maldryck av klass II bestämda högsta gränsen av 3,2 viktsprocent.

Om det sålunda är anmärkningsvärt i och för sig, att såsom gräns för maldrycker av klass II jämte viss högsta inbryggningsstyrka satts en alkoholgräns just med hänsyn till riskerna av för långt driven jäsning, vilken vid användning av enbart malt och en inbryggningsstyrka av 10,5 % ger en alkoholhalt, som under alla förhållanden blott föga kan överskrida 3,2 viktsprocent, så vore det ännu mer anmärkningsvärt, om den i ovannämnda proposition föreslagna nykterhetsdrycken skulle få tillverkas på ett sådant sätt, att i vissa fall genom fel vid pasteuriseringen eller annorledes en efterjäsning skulle kunna giva avsevärt högre alkoholhalt än vad för klass II är föreskrivet.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att riksdagen, för den händelse riksdagen skulle i huvudsak bifalla propositionen nr 36, ville besluta, att 37 § 2 mom. i förordningen den 1 juni 1923 angående tillverkning och beskattning av maldrycker skall erhålla följande lydelse:

37 §.

2. I skattefritt bryggeri må vid tillverkning ej användas sackarin eller liknande sötämne, och må dylikt ämne ej finnas i bryggeriet eller därtill hörande lägenheter. Ej heller må för tillverkning av maldricka användas andra ämnen än torkat, rostat eller bränt kornmalt, humle, jäst och vatten samt under de villkor, kontrollstyrelsen föreskriver, sockerkulör.

Stockholm den 10 februari 1928.

Georg Dahl.